

't Ezelsvel

Postiljon van de Vlaamse Academici – Regio Brugge

Nr. 141 – Juli '25 (Memoires van een taalman)

Blaffen voor beginners

Hugo Brouckaert

hugo.brouckaert@skynet.be

Er komt een tijd dat kleinkinderen te groot worden om bij oma en opa te worden achtergelaten. Ze willen met papa en mama mee naar feestjes en op vakantie. Toch blijven grootouders nuttig. Er zijn immers nog een hamster, een papegaai, een konijn, een kat, een schildpad of een vis waarvoor gezorgd kan worden.

Dat weekeinde zou het een hond zijn. Het enige dat ik van honden afweet, heb ik van waarnemingen op straat. Het zijn dieren die zich voltijds onledig houden met kwijlen, blaffen, likken, het lozen van urine en het verspreiden van faecalia in de publieke ruimte.

Toch wou ik het verschijnsel met welwillendheid benaderen. Dagen van tevoren reeds bevonden zich bij mij thuis een hondenmand en het maandblad *Woef*, respectievelijk onder en op de salontafel. De keukenkast was gevuld met blikken kipfilet, rund en konijn, al dan niet in combinatie met elkaar en verrijkt met vitamines. Geen half werk dus. Mijn vrouw kocht zelfs een drinkbakje met zijn naam op gegraveerd, alhoewel een hond niet kan lezen en ik zelf geen leidingwater drink.

De mislukte leerkracht in mij had zich niettemin voorgenomen de harige viervoeter tijdens zijn kortstondig verblijf te leren lezen, al was het maar de titel van het aan hem gewijde tijdschrift *Woef*. Ik herinner me uit Charles De Costers

Uilenspiegel een verhaal waarin wordt verteld hoe Tijl een ezel leerde lezen. Hij legde hooi tussen de bladen van een boek, de ezel draaide gulzig kauwend met zijn muil de bladen om en riep tussendoor I-A. Hij kent al twee letters, zei Tijl tot de verbaasde omstanders.

Wachtend op de hond bladerde ik nonchalant kauwend door *Woef*, een regelrechte verschrikking voor wie zelf geen hond is. Neem nu deze lezersbrief: *“Mijn Duitse herder eet bijna altijd zijn eigen stoelgang op. Hierdoor braakt hij soms. Ik heb hem reeds een zeewierkuur gegeven, zonder enig resultaat”*. De tetrapode was nog niet in huis en mijn maag plakte al tegen mijn longen!

Gelukkig bevat het blad ook meer opbeurende berichten. Ik zou met het beestje allerlei leuke dingen kunnen doen, zoals een *lekkerbekkentocht* of een *snuffelpatrouille*, door *Woef* uitgestippelde wandelingen met onderweg *“doe-opdrachten om de relatie tussen hond en baasje te verstevigen”*.

Ook las ik de verrassende stelling van een gerenommeerd kynoloog: *“Een hond zonder staart kan geen signalen geven door te kwispelen”*. Scherpzinnig opgemerkt van die deskundige, maar hoe moet je dan in dialoog treden met zo’n dier met een beperking? Volgens het blad kun je met een hond *“blafspraken maken”*. *Woef* zeggen, dus.

Op de valreep spoedde ik me nog naar de hondenspeciaalzaak om een setje zakjes, bij wet opgelegd voor het bij elkaar rapen van uitwerpselen in plantsoenen. Die dingen zijn meertalig. Het zou me dus niet verbazen mochten aan de verwezenlijking ervan belangrijke debatten in het Europees Parlement zijn voorafgegaan. De Nederlandse en de Duitse naam (*opruimzakje* en *Hundebeutel*) zijn nog fatsoenlijk en het Italiaans (*sacchetto igienico*) klinkt zelfs muzikaal, maar de Franse (*ramasse crottes*) en vooral de Spaanse term (*coje cacotas*) – met die j als ch dik achter in de keel uitgesproken – doen me al kokhalzen in het vooruitzicht van de uitlaatceremonie in het park.

En nochtans, aldus Woef: *“Met je hond gaan wandelen vergroot de sociale interactie. Heel wat mensen sluiten vriendschap met andere eigenaars van honden die ze regelmatig ontmoeten”*. Ik mag er niet aan denken dat ik om zes uur 's ochtends die norse buurman moet ontmoeten, met zijn uitgelopen pantoffels, een streepjespyama onder zijn overjas, een hardnekkige kennelhoest¹ en een lelijke teckel aan de lijn. En dan nog vriendschap sluiten.

Mijn bespiegelingen werden onderbroken door telefoongerinkel: “We blijven thuis, opa”. Oef! blafte ik opgelucht.

¹ Woef weet er alles van.